

Første søndag i advent 2024

Salmer: 84, 85, 76, 78, 74

Glæd dig, Zion, glæd dig, jord. Se din konge til dig kommer. Amen.

Sl 24/100; Rom 13, 11-14; Matt 21, 1-9

Paulus – hører vi - taler om at leve i årvågenhed og gøre det, der hører dagen til, altså det, som kan tåle at komme for dagens lys, fordi Jesus snart vil komme igen, og her har de færreste af os let ved følge med; ingen løbsagtighed, intet fråseri, ingen kiv, ingen misundelse, nej, dagen kræver, at vi ifører os Kristus og dermed lever et liv, som han ville gøre det. Der er gået lang tid, siden Paulus skrev, dagen er endnu ikke kommet, og det kan gøre os trætte af at vente, og folk var trætte af at vente allerede på Pauli egen tid. Der er jo en grund til, at han kommer med sine formaninger.

For når mennesker bliver trætte af at vente, har de - af en eller anden grund - det med at vende sig mod mørket.

Så vil de i stedet høre det, de selv føler for og ikke mindes om skyld. Det er til alle tider kirkens store udfordring, ikke mindst i et velstående land som Danmark, hvor vi er mere optaget af, hvad vi kan få, og om der er noget i livet, vi fortrød, vi ikke fik udlevet.

Det er i denne situation, at kirken skal stå fast, men det gør den ikke, og der er en begivenhed i folkekirkens historie, som jeg i den forbindelse tror er skelsættende, nemlig da præsten Thorkild Grosbøll tilbage i 2003 sprang ud som ikke troende kristen. Han var i sin tid blevet kaldet til præst i Taarbæk blandt 56 ansøgere, fordi den daværende menighedsrådsformand mente, at han ville være en rigtig god mand for byen. Og så holdt Grosbøll altså sit indtog i Taarbæk.

Menighedsrådsformanden var stadig den samme, da balladen om Grosbølls manglende tro brød ud, og han stod last og brast med sin præst. »*Hele byen er i oprør*« udtalte han og fortsatte: »*Jeg har ikke mødt nogen i Taarbæk, der er uenige med vores præst, endsige*

mener, at han ikke kan være præst. (...) Og hvis vi er glade og tilfredse, så synes jeg ikke andre skal blande sig. Vi blander os heller ikke i, hvilken præst man vælger i indremissionske sogne.« Som jeg husker det, udtalte formanden også i den ophedede stemning, at det evige liv var at få børn og børnebørn. Det var Taarbæks kirkes trosbekendelse.

Nu behøver man ikke at være af indremissionsk observans for at mene, at Grosbøll ikke tjente sin menighed ved at tale den efter munden, men at hans »evangelium« har en del tilhængere i det kreative og politiske Danmark, er der ingen tvivl om. For her tales i disse år ikke om det evige liv i Kristus, her kæler man i stedet for døden og dyrker derfor eftermælet. På Radio 4 nyder endnu levende kendisser således et sidste gourmetmåltid, mens de vælger ordene til deres egen nekrolog. Instruktøren Thomas Vinterberg kunne bedst se sig selv i en udgave, hvor han blev omtalt som *stjerneinstruktør*. Psykologen Svend Brinkmann

rødmede klædeligt over at blive kaldt *Danmarks flittigste tænker* og *psykologiens rockstjerne*. Og på TV2 har man et stykke tid kunnet se og høre store personlighedens sidste ord, mens de sidder i et gravkammerlignende studio, hvor man ikke kan undgå at tænke på, at de netop på sendetidspunktet faktisk ligger i deres grav, fordi det er programmets koncept. Filmmanden Erik Clausens sidste ord handlede om, at han gerne ville opfattes som generøs, og så var han som menighedsrådsformanden i Taarbæk overbevist om, at hans liv var fuldendt, fordi han havde fået børn og børnebørn. Ritt Bjerregaard havde talt om sin død i årevis og var til gengæld frivilligt barnløs, men da hun på sin og ægteemandens grav har plantet en lille æblelund af en sort opkaldt efter hende selv, lever også Ritt videre i sine æbletræer, selv om hun ikke tror på Gud, som for hende var at ligne med en nisse.

De nævnte mennesker er vidt forskellige, men jeg har en fornemmelse af, at de repræsenterer en stor,

landsdækkende menighed, som er grebet af den bacille, vi alle kan få, inklusive mig selv, at vi faktisk gerne vil være kendte, gerne være dem, andre lytter til. De nævnte programmer er således bare elitens svar på reality-TV og influencerfænomenet. Vi mennesker ynder nemlig at fylde ethvert rum ud med os selv, også kirkens, og det gør vi, fordi det er så svært at tro, at den fattige og foragtede skikkelse, vi møder i kirkens Herre, nemlig Jesus Kristus, kan gøre noget godt for os andet end pirke til vor dårlige samvittighed. For vi erfarer dagligt, at vi ender som ormeføde, og at der kun står noget tilbage efter os, hvis vi selv skaber os et eftermæle. Hvilket er paradoksalt i et land som Danmark, hvor man hylder det store, forkromede fællesskab årle og silde; netop hér kæmper høj som lav en daglig kamp for at blive husket for eftertiden, måske ikke som den person, man var, men som den person, man ønskede at fremstå som. Alle drømmer vi altså på en eller anden måde om evigt liv, bare det er gennem enten vore børn, vore gerninger eller vor selvscenesættelse. Det er nemlig svært for

mennesket at være en unyttig tjener, der lever i troen på, at det en dag skal gå ind til sin Herres glæde uden fortjeneste eller agtelse i verdens øjne.

Det er derfor, der var tale om et svigt, da Grosbøll mente at aflive det evige liv hos Gud, for så overlod han alle, selv de velbjærgede, netop til en konstant kamp for deres eftermæle. Og det er faktisk en tung byrde at bære, for hvor skal man placere ærgrelsen over ikke at være blevet til noget særligt, sorgen over de børn man mistede eller aldrig fik, fortvivlelsen over de brudte relationer, man ikke kunne finde ud af at hele, enten fordi man var for stolt til at række ud eller – med et moderne udtryk – fuckede det hele så meget op, at ingen ville tage imod den hånd, man måske forsøgte at række ud? Eller for magthavernes vedkommende, både de kulturelle og de politiske, tænk, hvis der kom en eftertænksomhed over den måde, man forvaltede sin magt på; at man i virkeligheden havde trådt på en masse mennesker med alle sine ellers så gode hensigter, og det

pludselig gik op for én, at man bare ville have magten for magtens egen skyld, fordi det var så fedt at have den, men at den efterlod en som en hul skal uden den ringeste fornemmelse af, hvad det var, der engang fik ens hjerte til at røres? Hvor skal man placere alt det? Svaret her i kirken er: Det skal alt sammen placeres hos den konge, der sagtmødt kommer ridende på et æsel og på et trækdyrs føl. Det sker i dag, som det skete for snart 2.000 år siden. Og det gør det, fordi den sagtmødige konge bringer det evige liv med sig. Det troede man ganske vist heller ikke på dengang. Når Jesus blev hyldet, da han drog ind i Jerusalem, var det netop fordi, man troede, han kom med magten, magten til at smide romerne på porten og genoprette Israels rige. Jesus kom imidlertid for at genoprette Guds rige, og indtoget var blot begyndelsen. Den sorte dag på Golgata var i verdens øjne nederlagets stund, men i Guds øjne var det sejren, der endelig kom i hus, sejren over synden og døden, som var kommet ind i verden med

syndefaldet. Ethvert menneskeligt nederlag kan derfor spejle sig i korset, enhver skyld er klynget op på det selvsamme kors, og dét er kristendommens store mysterium, som det virkelig kræver noget at forstå. Det kræver nemlig det, vi alle forsøger at undgå: At indse sit eget nederlag som menneske. For vi vil – som mere end antydet - ikke være nederlagets mænd og kvinder, men det ender vi alle med at blive, fordi døden kommer til os før eller senere, og for langt de fleste af os – også de kendte – sænker glemslens tåger sig herefter over det eftermæle, vi så møjsommeligt har arbejdet på at få. Når den erkendelse går op for os i al sin gru, så er vi rede til at tage imod Jesus. Men vi er ikke rede; de mange fjernsynsudsendelser og vor svælgen i gourmetmiddage viser det. Vi klynger os til alt det, vi selv kan formå og fremstille, og vi gør det, fordi vi kun ser gravens mørke foran os og prøver at fortrænge synet.

Så er det, Pauli ord lyder til os: »*Det er på tide at stå op af søvne. For nu er frelsen os nærmere, end da vi kom til*

tro. « Det er sandt, også selv om der kommer til at gå 50, 100 eller 1000 år mere, før Jesus vender tilbage. Hans tid er jo netop evig, og årtusinder er for ham som dage at regne, men han **vil** komme, og for hver dag er hans frelse os nærmere. Så i stedet for at tænke på vort eftermæle skal vi tænke på, hvilken glæde, det vil være at se ham, og glæde og forventning er netop det, advent handler om, fordi noget godt venter os. Hvad gør vi, når vi glæder os? Så holder vi op med at tænke på os selv, men får i stedet lyst til at sprede glæden til andre, give den videre. I dag hører vi, hvordan glæden kom til Jerusalem for længe siden, og selv om det i første omgang lykkedes at slå glæden ihjel, stod den op af graven påskedag, den samme glæde, som blev født julenat. Den glæde, som kom til verden dengang, vil være den glæde, vi skal se og opleve. På den glæde begynder vi vort kirkeår, en glæde, som vi kan leve, dø og genopstå på.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen